

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. Mgr. Martinem Štuksou, advokátem, se sídlem Kaplická 1037/12, Praha, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 6 A 126/2020-41,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 6 A 126/2020-41, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. SPU 284351/2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Štuksy, advokáta, se sídlem Kaplická 1037/12, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci obdržel dne 19. 1. 2023 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. SPU 284351/2020.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti usnesení Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 6. 2020, č.j. SPU 194098/2020, kterým správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“), zastavil řízení o části návrhu celkem 15 osob, včetně žalobce, na vydání těchto zemědělských nemovitostí podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“): podle bývalého pozemkového katastru (PK) parc. č.: XA (role), XB (role), XC (role), XD (role), XE (role), XF (role), XG (role), XH (pastvina) a XCH (role), vše v k. ú. H. P. (dále také „původní čísla pozemků“).

[3] Důvodem zastavení řízení bylo, že podle správního orgánu I. stupně bylo o všech uvedených pozemcích pozemkovým úřadem již rozhodnuto, a tedy se řízení stalo zjevně bezpředmětným. Žalovaný ve svém rozhodnutí změnil odůvodnění správního orgánu I. stupně s tím, že hlavním důvodem pro zastavení správního řízení je, že předmětné pozemky byly ještě před vznikem majetkové křivdy sloučeny do parcel dle PK XI, XJ, XK, XL a XM, v k. ú. H. P., a tedy o jejich navrácení nebylo možné rozhodovat meritorně, jelikož již nebyly součástí pozemkového katastru. Se závěrem správního orgánu I. stupně ohledně vyčerpání předmětu řízení předchozím rozhodováním žalovaný souhlasil, nicméně jej považoval za důvod další, nikoliv primární. Správní orgán I. stupně i žalovaný přitom v rámci odůvodnění uvedly, že co se týká pozemku PK XI v k. ú. H. P., bylo o jeho zastavení rozhodnuto pouze částečně s tím, že jeho zbytek je předmětem dalšího rozhodování dle zákona o půdě. Žádným způsobem však dále nekonkretizovaly, o které části tohoto pozemku již pravomocně rozhodnuto bylo, a která je předmětem dalšího rozhodování.

[4] Dne 8. 1. 1992 uplatnili u pozemkového úřadu návrh na vydání nemovitostí uvedených v knihovních vložkách č. XN, XO a XP pozemkové knihy v k. ú. H. P. žadatelé E. B., L. V., M. V., J. U., J. B., O. B., M. P. a R. Z. Správní orgán I. stupně s ohledem na skutečnost, že původní žadatelé zemřeli, jednal jako s účastníky řízení s právními nástupci těchto žadatelů, a to: J. B., M. Š. (žalobce), PhDr. M. Ž., PaedDr. L. N., D. P., J. V., H. Z., A. P., M. V. V., R. Š., Mgr. D. S., B. B., Ing. J. V., MUDr. M. P. a J. J.

2. Řízení před městským soudem

[5] Stěžovatel se u městského soudu domáhal zrušení jak rozhodnutí žalovaného, tak správního orgánu I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně. Ve své žalobě namítal, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, o jakých pozemcích bylo rozhodováno podle současného stavu v katastru nemovitostí. Sloučení pozemků podle stěžovatele neznamená jejich faktický zánik a je tak třeba vyjasnit, zda před vydáním usnesení správního orgánu I. stupně bylo meritorně rozhodnuto o všech pozemcích původního označení (tedy před sloučením), či nikoliv. Z dostupných informací však taková identifikace možná není. Na ústním jednání konaném dne 15. 12. 2022 specifikoval stěžovatel své pochybnosti ohledně označení pozemků, konkrétně identifikace pozemku PK XI, resp. PK XR, neboť v rozhodnutích pozemkového úřadu č.j. PÚ 27/98 a č.j. PÚ 1496/97 je uvedeno právě toto druhé označení pozemku, přičemž neodpovídá ani údaj o výměře tohoto pozemku. Zároveň uvedl, že nerozumí tomu, proč když správní orgány tvrdí, že o příslušných pozemcích již bylo rozhodnuto, mají potřebu o nich rozhodovat opakovaně v projednávané věci.

[6] Městský soud se s argumentací stěžovatele neztotožnil a jeho žalobu zamítl. Z obsahu správního spisu městský soud ověřil, že předmětné pozemky byly skutečně sloučeny ještě před jejich přechodem na stát (tedy okamžikem majetkové křivdy), což bylo zaznamenáno dne 21. 1. 1949 ve vložkách č. XN (pod běžným číslem 9) a č. XP (pod běžným číslem 78)

pokračování

pozemkové knihy pro k. ú. H. P. v části A II. Nebylo tak možné o nich meritorně rozhodovat ve smyslu § 9 odst. 4 zákona o půdě, jelikož v době jejich přechodu na stát nebyly pod evidovány pod původními čísly pozemků.

[7] Rovněž tak souhlasil s argumentací správních orgánů, že o nároku na navrácení parcel dle PK č. XI (z části), XJ, XK, XL a XM, k. ú. H. P., bylo vydáno pravomocné rozhodnutí. Ani městský soud nicméně nekonkretizoval, o jaké části pozemku PK XI již bylo pravomocně rozhodnuto, a v jaké části ještě předmětem rozhodování správních orgánů zůstává. Městský soud má za to, že správní spis obsahuje dostatečné podklady pro identifikaci vypořádání všech těchto pozemků, a tedy došlo k vyčerpání předmětu správního řízení, čili důvod k procesnímu zastavení této části návrhu existoval.

[8] Námitku stěžovatele ohledně nesrovnalostí týkajících se pozemku PK XI vznesenou na ústním jednání pak městský soud označil za opožděnou a zároveň i za pouhé důkazně nepodložené tvrzení.

3. Kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem, rozporu správních rozhodnutí se spisovým materiálem a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí městského soudu (§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.).

[10] V úvodu své kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel údiv nad tím, že správní orgány argumentují vyčerpáním předmětu řízení, ale i přes to o něm rozhodují. Stěžejní argumentace stěžovatele pak směřuje k tomu, že přestože správní orgány přezkoumatelným způsobem nekonkretizovaly, v jakém rozsahu měl být předcházejícími rozhodnutími vyčerpán předmět řízení, tedy zda se jedná o vyřízení úplné. Poukazuje na pozemek PK XI, který zmiňoval již při ústním jednání před městským soudem. Podle identifikace parcel založené ve správním spise měl být pozemek označen jako PK XR o celkové výměře 20 646 m². V rozhodnutích PÚ 1496/97 měla být vypořádána část tohoto pozemku o výměře 7225 m². V rozhodnutí PÚ 27/98 pak část téhož pozemku o výměře 540 m². V obou případech je pak uvedena původní výměra pozemku PK XR v hodnotě 8408 m². Již z nesouladu obou hodnot celkových výměr je patrné, že nemohlo dojít k úplnému vypořádání tvrzeného nároku, jelikož tento rozpor nebyl nijak vysvětlen. Součet výměr pozemků, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto, pak nedosahuje ani jedné z uvedených hodnot. Správní orgány navíc v odůvodnění samy uvádějí, že v případě pozemku PK XI se jedná o zastavení řízení toliko o části tohoto pozemku, jelikož o jeho zbytku je nadále restituční řízení vedeno. Výrok usnesení správního orgánu I. stupně však zní tak, že se zastavuje řízení o celém pozemku PK XI. Tento nesoulad nebyl správními orgány rovněž nijak vysvětlen.

[11] Argumentace, podle které nebylo možné o předmětných pozemcích rozhodovat, jelikož již nebyly součástí pozemkového katastru, je podle stěžovatele rovněž chybná. Restituenti se nepochybně nedomáhali vydání pozemků pod jejich původními čísly, ale podle reálného faktického stavu. Není tedy rozhodující, že došlo ke změně jejich označení (respektive sloučení příslušných pozemků), ale správní orgány se měly zabývat pozemky nástupnickými. Pokud k tomu mělo dle argumentace správních orgánů dojít již v minulosti, není důvod k částečnému zastavení řízení v projednávané věci, jelikož jeho předmět byl již zkonsumován.

[12] Ohledně údajné opožděnosti námitky nejasné identifikace pozemku PK XI (resp. PK XR), uvedl stěžovatel, že se nejednalo o nový žalobní bod, ale pouze o konkretizaci v žalobě namítané neúplné identifikace příslušných pozemků. Nemohlo se tak jednat o námitku opožděnou.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve zopakoval svůj stěžejní argument – jelikož ke sloučení předmětných pozemků došlo ještě před jejich přechodem na stát, nebyly v době vzniku majetkové křivdy součástí pozemkového katastru, a tedy nebylo možné o nároku stěžovatele rozhodovat meritorně. Stejně tak zopakoval, že o sloučených pozemcích bylo již pozemkovým úřadem pravomocně rozhodnuto, respektive v případě části pozemku PK XI ještě rozhodováno bude. Dále podle žalovaného stěžovatel neuvádí, v čem mají spočívat jím namítané vady řízení (tj. nespecifikuje důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.). Podle žalovaného bylo nutné vypořádat celý předmět návrhu, a tedy i procesně zastavit řízení v části návrhu na vydání pozemků pod jejich původními čísly. Závěrem pak žalovaný poukazuje na to, že podle jeho názoru zákon o půdě jasně stanoví, že k projednání žaloby jsou příslušné civilní soudy, nikoliv soudy správní. Navrhuje proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval žalovaným vznesenou otázkou nepřislušnosti soudů ve správním soudnictví, jelikož v takovém případě by nebyla založena věcná příslušnost již městského soudu. V souladu s ustálenou judikaturou zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů je *„pravomoc soudu v občanském soudním řízení založena tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí“* (viz usnesení ze dne 20. 9. 2007, č. j. Konf 22/2006-8, č. 1952/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 31. 12. 2008, č. j. Konf 66/2008-5). Obdobně v usnesení ze dne 21. 9. 2011, č. j. Konf 65/2010-21, č. 2499/2012 Sb. NSS, zvláštní senát konstatoval, že *„část žaloby směřující proti výroku I. napadeného rozhodnutí, která se týká výlučně posouzení procesní otázky, by měl přezkoumat soud ve správním soudnictví“*. Jelikož projednávaná věc spočívá v zastavení části řízení, tedy rozhodování procesního charakteru, nelze než uzavřít, že věcná příslušnost správních soudů založena byla.

[17] Jak vyplývá obsahu správního spisu, došlo k 21. 1. 1949 k následujícímu sloučení parcel, o kterých posléze Magistrát města Prahy, jako příslušný pozemkový úřad (tj. právní předchůdce žalovaného), v rámci restitučního řízení rozhodl prostřednictvím několika rozhodnutí, jimiž částečně schválil dohodu restituentů a státu ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o půdě a ve zbytku jejich dohodu nahradil vlastním rozhodnutím ve smyslu § 9 odst. 4 zákona o půdě:

pokračování

- a) parcela PK č. XA byla sloučena do parcely PK XI – rozhodnutí pozemkového úřadu pod č. j. PÚ 27/98 ze dne 27. 1. 1998; č. j. PÚ 1496/97 ze dne 27. 1. 1998; a č. j. PÚ 11819/93 ze dne 19. 12. 1994;
- b) parcela PK XB byla sloučena do parcely PK XJ – rozhodnutí pozemkového úřadu pod č. j. PÚ 11819/93 ze dne 19. 12. 1994; č. j. PÚ 511/00 ze dne 7. 5. 2001; č. j. PÚ 5114/92 ze dne 22. 6. 2001 a č. j. PÚ 901/99 ze dne 28. 5. 2001;
- c) parcely PK XC, XD a XE byly sloučeny do parcely PK XK – rozhodnutí pozemkového úřadu pod č. j. PÚ 3431/92 ze dne 1. 10. 2002 a č. j. PÚ 1880/96 ze dne 19. 7. 1996;
- d) parcely PK XF a XG byly sloučeny do parcely PK XL – rozhodnutí pozemkového úřadu pod č. j. PÚ 3431/92 ze dne 1. 10. 2002 a č. j. PÚ 1880/96 ze dne 19. 7. 1996;
- e) parcely PK XH a XCH byly sloučeny do parcely PK XM – rozhodnutí pozemkového úřadu pod č. j. PÚ 3431/92 ze dne 1. 10. 2002 a č. j. PÚ 1880/96 ze dne 19. 7. 1996.

[18] Úhelným kamenem projednávané věci je otázka, zda se řízení o restitučním návrhu žadatelů stalo zjevně bezpředmětným ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalovaný tuto bezpředmětnost dovozuje ze skutečnosti, že ke sloučení předmětných pozemků došlo ještě před jejich přechodem na stát, a tedy nebyly pod původními čísly evidovány v pozemkovém katastru. Tato argumentace však nemůže obstát. Jak správně uvedl stěžovatel, podstatou uplatnění restitučního nároku je vydání pozemků, které byly žadatelům (respektive jejich právním předchůdcům) odňaty na základě zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě. Není přitom rozhodující označení těchto pozemků, ale jejich faktická existence.

[19] Původní žadatelé uplatnili svůj restituční návrh dne 8. 1. 1992. Přílohou tohoto návrhu byl mimo jiné i výpis z pozemkové knihy k. ú. H. P., jež obsahoval záznam o sloučení jednotlivých pozemků. Tento výpis z pozemkové knihy současně na listovní vložce č. XN, běžné číslo 78 uvádí, že pozemek PK XI (který byl totožným postupem sloučen z pozemku PK XA) se zároveň rozděluje na pozemky PK XR (role) a PK XS (hřiště). Již z uplatnění nároku tak lze jednoznačně identifikovat pozemky, o nichž měl právní předchůdce žalovaného rozhodovat (a podle jednotlivých výše uvedených rozhodnutí také rozhodoval). Přestože tak lze souhlasit s žalovaným, že o pozemcích pod jejich původními čísly nebylo možné meritorně rozhodovat pro jejich formální neexistenci, nebylo zároveň možné ani zastavit o nich správní řízení, jelikož takové se nikdy nemělo vést (a podle Nejvyššímu správnímu soudu dostupného spisového materiálu se ani nevedlo). Argumentace, kterou žalovaný ve svém rozhodnutí označil jako klíčovou, tak nemůže obstát, jelikož z uplatnění restitučního nároku je zjevné, jaké pozemky chtěli žadatelé vydat a odkazovanými rozhodnutími bylo (až na výjimku parcely PK XI, k tomu viz dále) o zmiňovaných pozemcích rozhodnuto v plném rozsahu, čímž byl kompletně zkonsumován předmět žádosti, a tedy již nebylo o čem rozhodovat.

[20] S uvedeným úzce souvisí původní důvod zastavení správního řízení správním orgánem I. stupně (který žalovaný ponechal v platnosti jako důvod pomocný), a sice odpadnutí předmětu řízení pro předchozí rozhodnutí pozemkového úřadu (tj. právního předchůdce žalovaného a správního orgánu I. stupně). Stěžovatel namítal, že ze spisového

materiálu není možné identifikovat, zda bylo rozhodnuto o všech pozemcích, ve vztahu k nimž bylo zastaveno správní řízení, tedy zda bylo vyřízení restituční žádosti v této části úplné. Konkrétně své pochybnosti o úplnosti jejího vyřízení demonstroval na pozemku správními orgány i městským soudem označovaném jako PK XI.

[21] Nejprve je třeba odmítnout argumentaci městského soudu ohledně opožděnosti tohoto žalobního bodu. Stěžovatel již v žalobě namítal nejednoznačnost identifikace předmětných pozemků a nemožnost jejich ztotožnění podle současného stavu v katastru nemovitostí. Přestože tak lze souhlasit s tím, že se jedná o argumentaci dosti obecnou, jako vymezení skutkového základu soudního přezkumu ji lze přijmout. Její konkretizaci v rámci ústního jednání na otázku problematického označení pozemku PK XI (respektive PK XR) je tak nutno považovat toliko za rozhojnění tohoto žalobního bodu, nikoliv za uplatnění žalobního bodu nového, což je možné činit i po uplynutí lhůty k podání žaloby podle 72 odst. 1 s. ř. s., pokud takové prohloubení argumentace nemění podstatu žalobního bodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 Azs 138/2020-33). Závěr o opožděnosti vznesené námitky tak neobstojí. Zároveň nelze přehlédnout, že tuto námitku označil městský soud za důkazně nepodložené tvrzení. Implicitně ji tak implicitně hodnotil, byť pouze do té míry, že ani v případě, že by byla tato námitka vznesena včas, nepodložil ji stěžovatel žádnými důkazy. Tento závěr se však rozchází s tím, že stěžovatel k prokázání svého tvrzení odkazoval na obsah správního spisu. S ohledem na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se obsahem správního spisu ve správním soudnictví zpravidla nedokazuje (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS), nebylo nutné takové dokazování provádět a městský soud tvrzení stěžovatele mohl a měl ověřit právě přímo ze správního spisu.

[22] K samotné argumentaci stěžovatele pak lze uvést následující. O jím označeném pozemku vydal pozemkový úřad postupně rozhodnutí č. j. PÚ 27/98 ze dne 27. 1. 1998; č. j. PÚ 1496/97 ze dne 27. 1. 1998; a č. j. PÚ 11819/93 ze dne 19. 12. 1994 (tedy celkem tři rozhodnutí, nikoliv stěžovatelem uváděná rozhodnutí dvě). Všechna tato rozhodnutí přitom pracují s označením pozemku PK XR, přičemž zároveň shodně uvádějí jeho původní výměru jako 8408 m². Součet výměr uváděných v těchto rozhodnutích u jednotlivých částí uvedeného pozemku (respektive pozemků nástupnických) pak dosahuje hodnoty 8782 m². Zároveň je nutné zmínit i stěžovatelem poukazovanou výměru v dokumentu „identifikace pozemku“, která činí 20 646 m², přičemž i tento dokument pracuje s označením pozemku PK XR.

[23] Z uvedeného je zřejmé, že správními orgány i městským soudem odkazovaná rozhodnutí se pozemkem PK XI zabývala, nicméně zároveň nelze jednoznačně identifikovat, v jakém rozsahu tak učinila, respektive v jakém tak učinit zbývá. Navíc je zcela zjevné, že pokud by měla platit výměra užívaná pozemkovým úřadem v jeho rozhodnutích (tj. 8408 m²), nemohou být zároveň správně určeny výměry nástupnických pozemků, jelikož jejich součet přesahuje určenou celkovou výměru tohoto pozemku. Skutková podstata, ze které správní orgány v řízení vycházely, je tak ve vztahu k pozemku PK XI zjevně v rozporu se spisovým materiálem, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[24] Co se týká ostatních zmiňovaných pozemků, zde se jejich vypořádání v předcházejícím řízení ze spisového materiálu jeví úplným. V takovém případě se však rozhodnutí o této části řízení jeví nadbytečným pro zkonsumování předmětu řízení.

pokračování

Žalovaný tak v dalším řízení znovu posoudí otázku nutnosti zastavení řízení i ve vztahu k těmto pozemkům při zohlednění uplatněného restitučního nároku.

[25] Nejvyšší správní soud rozumí tomu, že s ohledem na délku restitučního řízení samotného (tedy od roku 1992), situaci ohledně slučování pozemků v roce 1949 a následné přechíslování pozemků v rámci přechodu do katastru nemovitostí (nehledě na pravděpodobné slučování a scelování pozemků v průběhu času, k čemuž však Nejvyšší správní soud nemá k dispozici konkrétní údaje a rovněž není jeho úkolem takový stav posuzovat), je identifikace jednotlivých částí vypořádávaných pozemků úkolem dosti obtížným. O to důležitější však taková identifikace je pro účastníky restitučního řízení (tedy v projednávané věci pro stěžovatele) a správní orgány na ni nemohou rezignovat.

[26] Nedostatečná konkretizace části pozemku PK XI, o které již mělo být rozhodnuto pozemkovým úřadem, je tak nejzásadnější vadou řízení. Nelze než dát za pravdu stěžovateli, že správní orgán I. stupně formuloval výrok usnesení, kterým řízení zastavil, tak, že jej zastavil ve vztahu k celému pozemku PK XI. V odůvodnění tohoto usnesení (což následně přebral žalovaný i městský soud) přitom výslovně připouští, že řízení mělo být zastaveno pouze k části tohoto pozemku. S ohledem na to, že výrok je nutno chápat jako vlastní autoritativní a závazné řešení otázky, která je předmětem správního řízení, je nutno konstatovat, že správní orgán I. stupně zastavil správní řízení ve vztahu k celému pozemku PK XI, ač tak zjevně neměl sám v úmyslu. Procesním zastavením správního řízení tak upřel stěžovateli nárok na věcné vypořádání jeho restitučního nároku týkajícího se části pozemku PK XI, o které dosud rozhodnuto nebylo.

5. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu (výrok I.).

[28] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

[29] V dalším řízení je žalovaný vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), který lze stručně shrnout takto: žalovaný je povinen řádně identifikovat pozemky či jejich části, o kterých již bylo pozemkovým úřadem v minulosti rozhodnuto a znovu posoudit, zda je nutné zastavit řízení v případě, že jeho předmět byl již bezesbytku vyčerpán rozhodnutím pozemkového úřadu v rámci totožného restitučního řízení. Zároveň je žalovaný povinen vyjasnit situaci ohledně identifikace pozemku jím označovaného jako PK XI, zhodnotit, v jaké části již o něm bylo rozhodnuto a v jaké části o něm rozhodnout zbývá. V případě, že dojde k závěru o nutnosti opětovného zastavení části správního řízení i ve vztahu k tomuto pozemku, jej pak zastavit jen v té části, která již v předcházejícím řízení skutečně vypořádána byla.

[30] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě ve smyslu § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[31] Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny souhrnnou částkou 8000 Kč za soudní poplatky [(i) za žalobu, ve výši 3000 Kč a (ii) za kasační stížnost ve výši 5000 Kč]. Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Martinem Štuksou.

[32] Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) žaloba, (iii) účast na jednání před soudem a (iv) kasační stížnost. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy za jeden úkon právní služby připadá částka ve výši 3400 Kč zvýšená o DPH ve výši 21 %, tj. dohromady 4114 Kč. Za všechny úkony právní služby tedy dohromady 16 456 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení u městského a Nejvyššího správního soudu tak činí 24 456 Kč (8000 + 16 456); tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli/žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Štuksy, advokáta, se sídlem Kaplická 1037/12, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu
